

Կոմիտաս

Աստուած Իմ

Սիրոյ սերմը զատեցիր,
Հրոյ ջերմը պատեցիր .
Հողին շունչըդ փըչելով՝
Հոգի կեանքդ կաթեցիր:

Եւ Արեւդ լուսին մարմնէս մաղեցաւ,
Եւ իմ հոգին Հոգուդ ցօղով շաղեցաւ,
Իմ սըրտիկի սէրն ու բոցը, սիրոյ խոցը՝
Ամպերի մէջ, որպէս կայծակ սահեցաւ

Յատուկ Պոէմ